

HARLEQUIN®

022
DETSEMBER

Romantika

ALLY BLAKE

Miljonär töttab appi

Ally Blake
Millionaire to the Rescue
2007

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Tiiu Sulsenberg
Korrektor Inna Viires

© 2007 by Ally Blake
© 2009 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B12203809
ISBN 978-9949-12-861-7

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Brooke'i pea valutas. Tundus, nagu süda tahaks rinnus lausa lõhki minna. Ta nägi vaid pimedust.

Kõik helid – telefonihelin eemal kabinetis, naisterahva naer, summutatud helid televiisorist – kõik see kinnitas talle, et ta ei ole surnud. Juhul muidugi, kui see põrgu ei tähendanud seda, et ta on elu lõpuni sunnitud kuulama spordikanaleid.

Brooke analüüsis olukorda. Ta oli pikali maas ning krobelse vaiba väiksed konarused muljusid vastu ta paljaid käsivarsi ja sääri. Ta silmad olid suletud – sellest ka üleüldine pimedus, hoolimata tõsiasjast, et väljas oli päev. Seda, et oli päev, teadis ta läbi silmalaugude kumavast veripunasest värvist.

Kui ta oma silmad avaks, saaks ta teada, kus ta on. Kuid vaikne hääl kuklas hoiatas, et silmi lahti tehes ei meeldiks talle avanev vaatepilt.

Võib-olla peaks veel natuke aega pikali olema. Õnd-sas teadmatuses. Sest ükskõik, kus ta ka ei olnud, oli seal rahulik. Keegi ei käinud peale, et teda jalgpallitrenni viidaks ega nuianud endale uut mänguasja, ega peitnud end pöösaste taha, et pildistada teda jõusaalist lahkumas, kui ta on meikmata. Ja ükskõik, kus ta ka ei olnud, lõhnas siin imeliselt. Lõhn oli terav. Nagu sidrunikontsentraadil. Brooke hingas sügavalt läbi nina sisse. Imeline.

Tasapisi sai võitu soov sellel tundmatul vaibal mitte õhku haihtuda, ning Brooke avas silmad.

Ta vaateväljas oli üks nägu. Mehe nägu ja tõsised pruu-
nid silmad, tumeda šokolaadi värvi juuksed ning tundlike
joontega suu, ning Brooke lihtsalt *teadis*, et see suu on
veelgi lummavam neil harvadel hetkedel, mil sinna ilmub
naeratus. Kuid praegu see nägu ei naeratanud. Õigupoo-
lest oli see tõeliselt murelik.

„Danny?” lausus Brooke kähedal häälel.

„Brooke,” vastas mees sellise kergendusega välja oha-
tes, et naine tundis, nagu kõditaks see kergendusohema
ripsmeid. Ta pilgutab silmi, et endalt seda tunnet maha ra-
putada, ning kui ta pilk taas mehe omaga kohtus, nägi ta,
et ebatavaliselt murelik pilk tema silmades oli haihtunud
ega öelnud talle... midagi. Jah, see on tõesti Danny.

Brooke kõhatas hääle puhtaks. „Miks ma põrandal olen?”

Mees surus oma käe ta laubale, katsudes seda kõige-
pealt oma käeselja ja seejärel peopesaga. Nii jahe. Nii õrn.
Nii ootamatult õrn. *Tee seda veel*, mõtles naine alistunult ja
sulges silmad veel korraks. *Mul on tunne, nagu oleksin para-
diisis.*

„Sa minestasid,” vastas mees vaikselt, justkui võiks
naine haihtuda, kui ta oma tavalisel tõredal moel talle vas-
taks.

Siis aga jõudsid ta sõnad nagu läbi uduvine Brooke'ini.
Ta oli minestanud? Brooke hingas sügavalt nina kaudu
sisse ja tundis taas tsitruselõhna pahvakut. Seekord tundis
ta selles tugevas ja pikantses lõhnas ära Danny lõhnavee.
Kummaline, et ta seda kunagi varem polnud märganud.
Seda lõhna oleks tahtnud endasse ahmida.

„Ära tee nalja,” ütles ta. „Minestavad ju kaitsetud

neiukesed, biitlite fännid ja kooliplikad. Mina ei kuulu nendesse kategooriatesse ja seega *mina* ei minestanud.”

Naine tõusis istukile, et oma teooria paikapidavust tõestada ning tundis, kuidas pea tahapoole vajus ja ta tundis oma kuklas kogu maailma valu. Ta oigas ning tõstis käe silmade ette ja nägi, et ta käsi värises.

Danny nihutas end, et istuda põrandale tema kõrvale. Tema kogukas keha võttis enda alla kogu õhu Brooke’ist vasakul. Vaibakiud rikuvad ta ilusad ülikonnapäüksid ära. Mees kandis alati nii kenasid ülikondi. Stiilseid, peeneid ja alati musti. Kuid naine ei suutnud leida õigeid sõnu, et mehele seda öelda. Sest kui too pani oma tugevad käed naise õlgadele, nii et ta soojad sõrmed klammerdusid ta paljaste õlavarte ümber ja hoidsid teda kindlalt paigal, hoidsid teda lähedal, mõistlik näis olla lihtsalt vait ja tema embusest tuge saada. Tunda mehe soojust. Tema silmanähtavat tugevust. Nii oli veelgi lihtsam ennast kindlana tunda.

„No sa kas minestasid või otsustasid minu kabineti põrandal uinaku teha,” ütles Danny, muigel hääl Brooke’i kõrva lähedal kõmisemas.

Tema kabinetis? Brooke võttis käe silmade eest. Autogrammidega fotod maailma tippspordlastest katsid punast seinat Danny suure tammepuidust laua taga. Riiulid, mis olid kuhjade viisi täis hindamatuid mälestusesemeid, kõvakaanelisi elulugusid ja spordiajakirju, kõrgusid aukartustäratavalt Brooke’st paremal. Kolm telerit ühes seinas olid sätitud spordiülekandeid edastavatele satelliidikanalitele. Nii et ta oligi Danny kabinetis ja tema agentuuris Good Sports Agency. Kummaline.

Brooke pööras pead, märgates mehe nägu enda omast vaid mõne sentimeetri kaugusel. Mehe silmad vaatasid teda uurivalt. Need olid kuldpruunid, sügislehtede muutlikku karva. Kurikuulsalt intensiivsed ja rahutukstegevad. See pilk hirmutas jalgpalliklubide presidente, juhtis eksiteele ajakirjanikke ja lummas naise üle kogu maa. Ning nagu tavaliselt, polnud Brooke'il õrna aimugi, mida mees nende sügavate silmade varjus mõtles.

Brooke pilgutas silmi, pööras pea kõrvale ja sirutas oma raske käe karuse kohvikarva vaiba poole. „Miks ma... tead küll... pikali heitsin?”

„Sa ei mäletagi?” uuris mees.

Et selgitamisega mitte end liialt kurnata, vastas ta lihtsalt – „Mitte midagi. Kas selgitaksid mulle?”

„Sa peaksid... Me peaksime... Ma ei saa selgitada siin pörandal – oleme nagu kaks kurameerivat teismelist,” promises Danny end püsti ajades, kätt aeglaselt Brooke'i selja tagant võttes.

Ta sirutas naise poole mõlemad käed, ning hoolimata mehe viimastest sõnadest, mis praegu ta peas kumisesid ja ta pulssi oma kontrolli all hoidsid, võttis Brooke pakutud abi vastu. Ta teadis, et Danny ei mõelnud sellega midagi. Ta ei mõelnudki kunagi. See oli täpselt tema moodi. Tal oli kombeks inimesi valvel hoida ja nendega distantsi pidada.

Danny tõmbas ta püsti, nagu oleks tegemist udusulega. Siis pani oma sooja käe naise piha ümber. Tema musta villase pintsaku varrukas puutus vastu naise puuvillast õlapaeltega pluusi nii, et see riivas õrnalt ta kõhtu. Brooke keskendus sellele, aga mitte sellele tohutule ker-

gendustundele, mis valdas teda kõigest sellest ümbritsevast soojusest, tugevusest ja laimilõhnast.

Nüüpea kui Danny oli ta pannud mugavasse nahast punasesse tugitooli istuma, lasi ta naise oma käte vahelt lahti. Selle asemel, et võtta suund teisel pool kirjutuslauda oleva mugava kontoritooli poole, haaras mees külalistele mõeldud tooli ja tõmbas selle Brooke'i tooli ette nii, et see oli otse naise ees.

Kui mees sinna istus, märkas Brooke, et ta tumedate ülikonnapäükste üks külg oli kaetud peenikeste vaibakiududega, mis villase materjali külge vastikult kleepusid. Brooke tabas end mõtlemast, kas keemilises puhastuses tuleb need ükshaaval pintsettidega ära võtta. Kui sealne töötaja oleks naine ja kui Danny seda paludes talle vaid naerataks...

Danny nihkus ettepoole, ülikonnapäüksid ta tugevate reite ümber pingul. Seejärel võttis ta naise mõlemad käed uuesti oma pihkudesse. Tal olid suured käed. Sellised käed kuuluvad mehele, kes ise oma aias muru niidab. Mehele, kes ise endale süüa teeb. Mehele, kes ise oma sokke peseb. Need ei olnud pehmed käed, mis kuuluvad ärahellitatud kontorirotile, keda kodus ootab keegi, kes tema eest hoolitseb.

Danny silus oma suurte tugevate põialdega Brooke'i sõrmenukke. Pehmete, aeglaste ja rahustavate liigutustega tundis naine, kuidas ta peavalu taandub. Isegi kui soojus ja hellus oleksid viimased asjad, milles Dannyt võiks süüdistada, siis praegu, just praegu, kui mees tema käsi oma pihkudes hoidis ja oma silmadega tema pilku otsis, oleks Brooke võinud vanduda, et ta nägi mehe näos sügavat muret. Midagi oli väga valesti.

„Brooke, kas sa mäletad, et tulid nädal tagasi minu juurde, et kontrollida, mis seisus on Cali testamendi kinnitamine?”

„Jah.” Ennist polnud ta seda mäletanud, aga nüüd küll. Aga praegu ta soovis, et ei oleks mäletanud. Ta oleks tahtnud ikka oma silmi veel kinni hoida. Unistada ju võib, nagu Danny oli kunagi öelnud. „Ja siis?”

„Sa minestasid, kuna selgitasin sulle, et see, miks pärast Cali surma ei ole tema varasid sulle üle antud, on tingitud sellest, et tal ei olnudki mingit vara. Kuna ta elas suurema osa aastast välismaal, võttis tema võlgade klaarimine ootamatult kaua aega. Ja kui sellega saadi ühele poole, selgus, et ta on maksejõuetu. Kullake, kõik on läinud. Viimane kui sent!”

Ja ühe hetkega kadus kõhedus Brooke'i sisemusest, see asendus vihaga. Tugevate, tervet keha läbivate ja tui-mastavate vihavoogudega.

Kuna ta pigistas kõvasti naise käsi, pidi Danny tundma, kuidas naine eemaldus ja endasse tõmbus. Pakkudes... lohutust? Mõistmist? Turvalist sadamat tormi kaitseks? Mida iganes ta sellega ka ei mõelnud, ikkagi oli see jõuline puudutus ainuke, mis hoidis naist oksendamast, kuna läbi mälestuste ähmase udu hakkas kõik talle meenuma.

Kõik, mis tema ja Calvin olid teinud selleks, et Brooke ja nende väiksed lapsed saaksid hakkama juhul, kui ühega neist peaks midagi juhtuma – maja, elukindlustuspoliis, investeeringud – oli läinud.

Ja midagi oli tõepoolest juhtunud. Kolm kuud tagasi – selle asemel, et tulla pärast Itaalias toimunud mootorrattaste Grand Prix' võitu koju, oli Brooke'i abikaasa, kes oli

juhtumisi Danny parim sõber, sõitnud 100 000 dollarit maksnud Maseratiga, mille olemasolust Brooke isegi ei teadnud, Itaalia rannikul kaljuservast alla. Tema kõrval istus teismeline plika, kelle olemasolust oli Brooke küll teadnud.

Tuline raev tema sees jahtus ning muutus teraskõvaks. Kõhedus sisemusest oli kadunud. Peavalu oli läinud. Brooke tundis õndsat tuimust. Kui välja arvata need õrnad puudutused, mis tõid ta kätte tagasi elujanulise soojuse.

Brooke rebis oma käed Danny kätest, tema kaastundest lahti. Mees ristas seejärel oma pikad sõrmed, liigutades neid hüpnootiliselt kokku ja lahku, ja hoides neid naise läheduses, juhuks kui too peaks tahtma neid puudutada. Kuid Brooke'il polnud mingitki kavatsust sedalaadi toest abi otsida. Mehe kaastunne muutis ta kummaliselt abituks. Ning praegu pidi ta olema tugevam kui kunagi varem.